

21. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

23. KVĚTNA 1999

Z obsahu:

Dialog s islámem

Jan Pavel II. při
generální audienci
5. května 1999
– strana 2 –

Sesláni Ducha svatého

– strana 4 –

Usilujte o duchovní dary

– strana 5 –

Trpítel mezi oltářem a zpovědnicí

Svatý otec k poutní-
kům po blahorečení
otce Pia při
děkovném setkání
3. května 1999
– strana 6 –

Učiň mě svědkem své lásky

Přistoupili k nemoc-
nému a vložili na
něho ruce...
– strana 8 –

Abbà Pater –

kompaktní deska papeže
Interview s ředitelem
Radio Vaticana
– strana 10 –

Marie Antonína Kratochvílová, školská sestra naší Paní – mučednice

– strana 12 –

Dialog s islámem

Při prohlubování tématu mezináboženského dialogu zamysleme se dnes nad dialogem s muslimy, kteří »se klanějí jako my Bohu jedinému milosrdnému« (LG 16; srov. KKC 841). Církev se na ně dívá s úctou v přesvědčení, že jejich víra v transcendentního Boha přispívá k výstavbě nové lidské rodiny, založené na nejvyšších aspiracích lidského srdce. I muslimové, stejně jako židé a křesťané, se dívají na postavu Abraháma jako na **vzor bezpodmínečné podřízenosti Božím nařízením** (NAe 3). Na příkladu Abraháma usilují věřící poznat ve svém životě místo, které přísluší Bohu, původci, učiteli, vůdci a posledního cíli všech bytostí (Papežská rada pro mezináboženský dialog, Poselství muslimům na konci Ramadánu 1417/1997). Tento postoj a lidská otevřenost pro Boží vůli se projevuje v postoji k modlitbě, která vyjadřuje základní postavení každé osoby vůči Stvořiteli. Na této linii Abrahámovy podřízenosti Boží vůli se nachází jeho potomek **Panna Maria, Ježíšova Matka, kterou zbožně vzývají i muslimové** zvláště v lidové zbožnosti.

Společná víra v jediného Boha

My křesťané s radostí uznáváme náboženské hodnoty, které máme s s islámem společné. Chtěl bych znovu zopakovat to, co jsem řekl před několika lety mladým muslimům v Casablance: »My věříme ve stejného Boha, jediného Boha, Boha živého, Boha, který tvoří světy a vede své tvory k jejich dokonalosti.« (Insegnamenti, VIII/2, [1985] s. 497) Dědictví textů zjevených v bibli hovoří jednoznačně o jedinečnosti Boha. Zdůrazňuje ji sám Ježíš, když si přivlastňuje vyznání Izraele: *Náš Bůh je jediný Pán.* (Mk 12,29; srov. Dt 6, 4-5) Je to jedinečnost potvrzená také těmi-

to slovy chvály, která vytryskla ze srdce apoštola Pavla: *Králi věků, Bohu nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému buď čest a sláva na věčné časy. Amen.* (1 Tm 1,17)

Víme, že ve světle úplného zjevení v Kristu není možno tuto tajemnou jedinečnost redukovat na jednotu numerickou. Křesťanské tajemství nám dává roz-

poznávat v podstatně Boží jednotě osoby Otce, Syna a Ducha svatého: každá z nich obsahuje úplnou a nerozdílnou božskou podstatu, ale každá z nich je odlišná od ostatních silou vzájemného vztahu.

Vztahy neoslabují ani v nejmenším božskou jednotu, jak to vysvětluje IV. lateránský koncil (1215): »Každá ze tří osob je onou skutečností, kterou nazýváme podstatou, bytostí s božskou přirozeností... Tato (podstata) neplodí, není plozena ani nevychází...« (DS, 804) Křesťanská nauka o Trojici, potvrzená koncily, výslovně odmítá jakékoliv »trojbožství« či »mnohobožství«. V tomto smyslu, tedy ve vztahu k jediné božské podstatě, spočívá významná shoda mezi křesťanstvím a islámem.

Neopomenutelné rozdíly

Tato shoda ovšem nedovoluje opomenout rozdílnosti mezi oběma náboženstvími. Víme totiž, že **Boží jednota se vyjadřuje tajemstvím tří božských osob.** Jelikož Bůh je Láska (srov. 1 J 4,8), je Bůh od věč-

nosti Otcem, který se zcela vydává tím, že plodí Syna, a oba jsou spojeni společenstvím lásky, kterou je Duch svatý. Toto rozlišení a vzájemné pronikání (perichóresi) tří božských osob se k jejich jednotě nepřikládá, nýbrž je jejím ještě hlubším a charakterizujícím vyjádřením.

Na druhé straně nelze zapomínat, že trinitární monoteismus typický pro křesťanství zůstává **nedostupným tajemstvím pro**

Obě tradice, křesťanská a muslimská mají dlouhou historii pokud jde o bádání, filozofickou a teologickou reflexi, umění, literaturu a vědu, která zanechala své stopy v západních a i východních kulturách. Úcta k jednomu Bohu, Stvořiteli všech, nám dodává odvahu, abychom v budoucnosti prohlubovali své vzájemné poznání.

Společný úkol

V dnešním světě tragicky poznamenaném zapomináním na Boha, jsou křesťané a muslimové povoláni, aby stále hájili a **podporovali v duchu lásky lidskou důstojnost, mravní hodnoty a svobodu.** Společné putování k věčnosti by se mělo projevit v modlitbě, v postu, v lásce a také v solidárním úsilí o mír a spravedlnost, v lidském pokroku a v ochraně prostředí. Na společné cestě smíření, **odmítající v pokorné podřízenosti Boží vůli každou formu násilí** jako prostředku pro řešení neshod, budou moci obě náboženství nabídnout znamení naděje tím, že dají ve světě zazářit moudrosti a milosrdenství toho jediného Boha, který stvořil a řídí lidskou rodinu.

L'Osservatore Romano
6. 5. 1999

Mezitimulky a zvýraznění
redakce Světla

SVĚTOVÉ SETKÁNÍ KNĚŽÍ

Letošní světové setkání kněží se uskuteční 22. – 24. června v Nazaretě a 25. – 26. června v Jeruzalémě. Je součástí příprav na Velké jubileum roku 2000. Prvé tři dny se budou konat konference a adorace Nejsvětější svátosti, individuální zpovědi a skládání svědectví víry. Poslední dva dny se budou konat zvláštní liturgické slavnosti, pouti na svatá místa a na zakončení slavná mše svatá spojená s kněžským svěcením. Tato setkání se konají od r. 1996 na významných mariánských poutních místech: 1996 Fatima, 1997 Jamusukro v Pobřeží Slonoviny a loni v Mexiku v Guadaloupe. Každoročně se jich účastní na 2000 kněží. *ACI*

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Více než 90 % žáků veřejných škol všech stupňů v Itálii navštěvuje v rámci výuky hodiny náboženství. Vyplývá to z nejnovější zprávy, kterou připravilo 28. dubna Výzkumné sociálně-náboženské středisko v Trivenetu pro ministerstvo školství a parlament.

-ml-

Nové stvoření

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Přijměte Ducha svatého

Po devět dní ses *spolu s Ježíšovou Matkou Marií* (Sk 1,14) připravoval na veliký den Letnic. Dovedla tě tato prosebná nověna k hlubokému přesvědčení, že potřebuješ, abys byl *znovu stvořen a obnoven*⁽¹⁾? Vstupuj tedy do tohoto velikého dne znovuzrození v Duchu svatém s otevřeností a prosbou, aby Pán v tobě *dokonal to, co započal*.

Co je vlastně tím novým, co má být v tobě stvořeno? Je to zcela nová kvalita tvého duchovního života. Chce-li Pán do tebe *vdechnout nový život*, potřebuje nejdříve *otevřít tvůj hrob a vyvést tě ven*⁽²⁾. Možná se to zdráháš připustit, že se nijak necítíš uvězněn jako v hrobě. Víš, co je tvým hrobem? Tvé vlastní já.

Až se strhne ten obrovský *hukot z nebe*, bude to životodárný vích, který strhává všechno staré, aby vytvořil široký prostor pro nové dílo Ducha svatého. Po zázraku jeho milosti však nevychází z večerádky dvanáct individualit, které si začnou působit každá podle svého. Duch svatý je vyvede před shromážděné jako jednu svatou zaslíbenou Kristovu Nevěstu. Ve večerádce se dokoná zrození Církve – tajemného Kristova těla.

Božská síla, která působí v apoštolech⁽³⁾, není tedy síla těch dvanácti, ale síla jednoho životodárného Ducha. Apoštolové nemluví sami ze sebe, je to *Duch, který jim dává promlouvat*. Ale ani Duch, který mluví skrze ně, *nemluví sám ze sebe, nýbrž vydává svědectví*: Ježíš o něm předpověděl: *On mě oslaví, protože z mého vezme a oznámí vám*.⁽⁴⁾ A co Ježíš? I o sobě samém prohlašuje, že nemá to své *sám od sebe*: *Otec, který přebývá ve mně, koná ty skutky*.⁽⁵⁾ Můžeš na to pomyslet, aniž by ses cítil zahanben pro způsob, jakým se snažíš prosadit sám sebe? Ty, který si rád zakládáš na všem, co je tvé a od tebe, skloň se v nejhlubší poníženosti před nepochopitelným tajemstvím, v němž se Bůh pro tebe tak bezvýhradně a poslušně pokořuje sám v sobě. Ježíš ti toto tajemství zjevuje v důvěře, že nyní přijmeš tento postoj a dovolíš, abys byl zapojen do tohoto božského řetězce ve světle a v síle Ducha Utěšitele, kterého ti sesílá. Máš přijmout postavení, v němž se uskutečňuje tvoje pravá velikost a důstojnost tvého nového života teprve tehdy, dáš-li se Duchem svatým vyvést z hrobu své individuální výlučnosti, abys začal vědomě žít v té skutečnosti, že se z *nás stalo jedno tělo, když nás tentýž Duch všechny dovedl ke křtu*.

Nyní záleží na tom, do jaké míry se otevřeš Duchu Božímu jakožto životodárnému princi-

pu Kristova těla, aby i u tebe dokonal letniční zázrak, takže už nebudeš *žít ty, ale bude v tobě žít Kristus*⁽⁶⁾. Žije-li v tobě nekonečný Bůh, pak nikoliv on je ponořen v tobě, nýbrž ty jsi ponořen v něm. Ježíš v tobě žije, protože jsi jedním z údů jeho těla. Změň tedy střed, k němuž se obrácíš. Vykroč ze své sebestřednosti, přestaň myslet už v jen úzkých rozměrech svého suverenního já a odevzdej je jednou provždy nekonečnému božskému JÁ, které je *jedno s Otcem*⁽⁷⁾. Vyjdeš tak vstříc jeho tužbě, aby se naplnilo to, oč prosil: *Otče, jako ty jsi ve mně a já v tobě, tak ať jsou oni v nás*.⁽⁸⁾

To, jak budeš nyní prospěšný a užitečný, nezáleží na tvé samozvané, sebejisté a samolibosti lichotící horlivosti, nýbrž bude ovocem ochotné poddajnosti, s jakou se otevíráš a podřizuješ *jednomu Duchu, na němž všechno závisí*. On je to, kdo oživuje a nejvyšší moudře řídí celé Kristovo tělo. On *všechno ve všech mocně působí, aby všichni mohli být užiteční*. Jestliže tě doposud podněcovala snaha vyrovnat se druhým a předčit je, nyní víš, že to, co jsi a co máš, není jen tvoje a jen pro tebe, ale pro celé Kristovo tělo. Ani vzácné dary a přednosti, které vidíš u bratří a sester, nejsou jejich, ale těla, a tedy i tvé, a máš proto všechny důvody se z nich radovat. Jsou ty dary, kterých se dostalo tobě, velké nebo malé? To, co je na nich největší, je, že jsou jedinečné a nenahraditelné a právě takové, jaké Duch potřebuje, aby tělo Kristovo i skrze tebe prospívalo. Na apoštolech vidíš od první chvíle, že Duch dává všechno potřebné těm, kteří přijali jeho volání, a to i v míře, která překračuje naše očekávání, protože *u Boha není nic nemožného*⁽⁹⁾. Rozmanitost darů, třeba i zázračných, je však smysluplná jediné díky všepořádkujícímu a blahodárnému řádu Ducha, který *působí všechno ve všech*.

To ovšem znamená, že ani nic z toho, cokoliv uděláš, třeba i ve skrytu, se netýká jen tebe. Životodárná síla milosti, kterou tvá věrná a poslušná součinnost s Duchem svatým rozhojňuje, proudí skrze tebe do celého těla. Ale stejně tak i jed hříchu, kterému otevřeš své srdce, nezůstává jen u tebe, šíří se dále a poškozuje všechny. Nediv se, jestliže se tělo Kristovo skrze dary Ducha se vši rozhodností brání proti nebezpečí nákazy, která vniká dovnitř ochuravělymi údů a ohrožuje jeho duchovní zdraví.

Sešli svého Ducha, Pane, a obnov smýšlení svého služebníka.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 104; ⁽²⁾ srov. Ez 37, 13n

⁽³⁾ srov. vstupní modlitba; ⁽⁴⁾ J 16, 14n

⁽⁵⁾ J 14, 10; ⁽⁶⁾ srov. Gal 2, 20

⁽⁷⁾ J 10,30; ⁽⁸⁾ J 17,21; ⁽⁹⁾ Lk 1,37

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1–11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové, slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – 1 Kor 12,3b–7.12–13

Bratří! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium – Jan 20,19–23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Seslání Ducha svatého

Bible nám představuje Božího Ducha v obraze bouřného víchru; ozval se hukot z nebe, jako když se přizene silný vítr, zahájil letniční jitro a naplnil celý dům i srdce. Pak se ukázaly ohnivé jazyky. Tak nám to líčí Skutky apoštolské. Hřmot a oheň Ducha svatého: podobně můžeme zakusit působení Božího Ducha i v našem světě.

Jestliže se tak stále neděje, jedni rezignují, jiní propadnou různým ideologiím. Nesmíme však zapomínat, že obrazem Ducha není jen bouře, ale také vánek. Když předával Zmrtvýchvstalý učedníkům plnou moc odpouštět hříchy, dechl na ně a řekl: *Přijměte Ducha svatého* – tak to čteme v evangeliu. Dechem svých úst předává učedníkům Ducha. Že Boží Duch je spíše přítomen v tichu než v hluku, ukazuje nám případ proroka Eliáše ve Starém zákoně. Prorok se domníval, že když se chce Bůh zjevit, ukáže se v bouři, zemětřesení nebo v ohni; ale Bůh nebyl v ničem takovém, nýbrž šel prorokovi vstříc v tichém vanutí vzduchu (1 Kr 19,9nn).

V podstatě odpovídá paradox »tiché moci« přesně působení Ducha svatého, u něhož to není paradoxem, nýbrž původní pod-

statnou vlastností. Když jsme stále znovu v pokušení svolávat na zem ono násilné působení Božího Ducha, které bere člověku dech, měli bychom si vzpomenout na to, že jeho působení je ve skutečnosti převážně nepozorovatelné, tiché, jako-by všední.

To je to, o co nám jde. Nemůžeme době, která zcela propadla bezbožnosti, získat jednoduše zpět přítomnost Ducha. Tu nám musí seslat jako dar Bůh, a proto je o ni třeba prosit, ale můžeme také svůj vlastní život otevřít Duchu svatému. Můžeme se přichystat pro vanutí Ducha svatého, který se nás může a také chce dotknout ve všedním a nenápadném běhu života. K tomu patří také možnost získat v mnohoznačnosti moderního života pro sebe opět bezpečný střed, od něhož může všechno ostatní získat jasný smysl a lidský význam.

Ve svých *Vyznáních* poukazuje sv. Augustin na zkrácené pojetí, které má člověk o světě a o sobě samém, těmito slovy: »Lidé procházejí kolem a obdivují výšku hor, mohutné vlny moře, široké vodopády, nekonečnost oceánů a pohyb hvězd, a přitom opouštějí sami sebe.« Bylo by třeba, aby se člověk v tom všem neztrácel, nýbrž naopak ještě více nacházel: aby totiž nacházel Boha. »Nacházet Boha ve všech věcech.« (Ignác z Loyoly) K tomu nám může pomoci tichý dech Ducha Letnic. Především nám může umožnit, pokud jsme pro něho otevřeni, abychom prožili i uprostřed obyčejného a každodenního to neobyčejné a ne všední. I dnes jsou ještě svět a život plné zázraků, a naší odpovědí pak může být jen úžas.

Z úžasu tryská modlitba a z modlitby klanění. Jana Františka de Chantal napsala po smrti sv. Františka Saleského (všimněme si, že zde hovoří světice o světcích): »Nedělal ani v nej-

Každý má Ducha v té míře, jak miluje Kristovu Církev.

Sv. František Saleský

menším něco neobyčejného, ale to nejobyčejnější dělal způsobem, který pocházel přímo od Boha z nebe, a mně se právě zdá, že to bylo to největší v jeho životě.« A dále píše: »On totiž dokázal ze všeho vytěžit to dobré a použít je tak, aby to posloužilo duši... Jeho život byl skutečně ustavičnou modlitbou.« Františka de Chantal vytušila, odkud pramenil všechn věhlas Františka Saleského: Bylo to ovoce působení Ducha svatého.

Je příznačné, že sv. Pavel v listě Galatským mluví o *ovoci Ducha*, když před tím vypočítal *skutky těla*. Je to pramen, ze kterého pramení různé plody. »Ovoce Ducha« je však »ono vnitřní působení Ducha, který je osobním základem a uskutečněním křesťanského života v Církvi« (Heinrich Schlier). »Ovoce« je v jednotném čísle a apoštol tak vyjadřuje jednotu mravního života, který je nakonec celý ve službách lásky.

Výčet se uskutečňuje v rytmu trojí trojice: je to jako poukaz na to, že Boží Duch je pořadajícím Duchem. Jestliže vystupuje jako bouřný vítr, který strhuje a ničí, pak to platí jen pro to, co je neuspořádané a chaotické, aby pak opět mohl stvořit řád a mír a vytvořit duchovní prostor, ve kterém člověk může a chce sloužit Bohu.

Jako láska, tak patří k ovoci ducha i radost a pokoj, patří k němu všechno to, co při setkání člověka s člověkem znamená radost a mír. Ať už však Duch sestupuje na svět v bouři, nebo vánku a působí tak v lidském srdci, je to vždy Duch lásky.

Z Directorium spirituale, Řezno

Současná obnova se otevírá vylití Ducha svatého, jakémusi druhu životodárné aktualizace křesťanské milosti, která je darována zdarma těm, kteří jsou pro ni otevřeni a kteří o ni prosí. Z této zkušenosti vychází posilněná víra, naděje a láska, touha po modlitbě a po službě Kristu v Církvi.

Jedním z nejvýznamnějších důsledků tohoto letničního vylití – s odvoláním na Skutky apoštolů – je nepopíratelně rozkvět rozličných charismat. Jejich soupis, který uvádí apoštol Pavel v prvním listě Korintským, je dalek toho, aby byl úplný.

Mezi nimi jsou ty »mimořádné« určeny v první řadě k tomu, aby navodily motivy věrohodnosti tím, že činí pro člověka zjevnými Boží zásahy. Jiné mají ulehčit hlasatelům evangelia jejich úkol a současně učinit hlášení účinnějším.

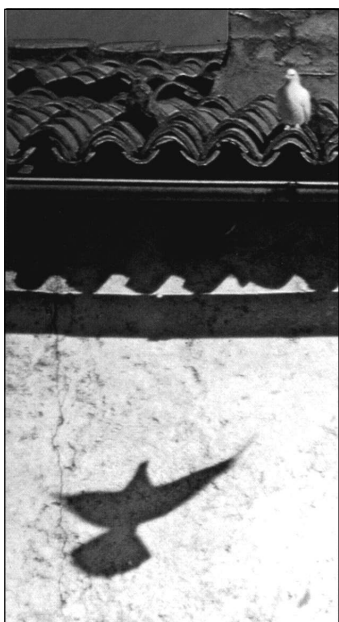
Mnozí se ptají, proč byla tato četná charismata vyhrazena zdánlivě jen prvotní Církvi. Domnívají se, že ta překvapující exploze charismatických milostí souvisí se zápalen mladé Církve, ohněm, který v průběhu staletí vyhasínal a tím s sebou i logicky přinášel mizení charismat. Existuje dokonce duchovní literatura, která hovoří o zániku novozákonních charismat.

Tyto závěry jsou částečně pravdivé, i když je třeba současně zdůraznit, že charismatické dary Církve nikdy zcela neopustily, nýbrž že se uplatňují na »nenápadných« místech (jako jsou kláštery) »vyvolenými« osobami (jako jsou svatí).

Nicméně je jisté, že horoucí modlitba a propuknutí charismat jdou ruku v ruce. V rozličných obdobích obnovy v dějinách křesťanství nacházíme tyto fenomény, které dnes často narážejí na tolik odporu, zastoupeny v přehojné míře.

Ti, kteří usilují o charisma, musí si v první řadě uvědomit:

Charismata je třeba odmytologizovat, zbavit je »svatozáře«,

Usilujte o duchovní dary*

Církevní dějiny jsou protkány intenzivními obdobími, která se vyznačují obnovou, mnoha zjeveními, v nichž je možno uprostřed Božího lidu intenzivněji a viditelněji vnímat vanutí Ducha svatého. Výsledkem jsou znamení, obrácení, uzdravení, zázraky.

jako by to byly mimořádné milosti, které jsou vyhrazeny (duchovně) dobře vzdělané elitě, která je blízko svatosti, ale které jsou mimo dosah normálních křesťanských smrtelníků. Charismata jsou součástí normálního křesťanského života a nepatří k okrajovým mimořádným jevům, kterých by bylo třeba se spíše bát než je přijímat.

Charismata jsou prostě svým výskytem a působením dosažitelná pro všechny, pokud ovšem jejich duchovní život dosahuje určité kvality. Mimo to je Duch svatý natolik svobodný, že může darovat charisma osobě, jejíž životní způsob není ještě právě nejsvětější, a to pak u nás naráží na naše »morální přesvědčení« (které je často spíše jen moralizující).

Tato obnova se otevírá v zásadě pro dvě dimenze, které jsou navzájem zcela odlišné, a přece spolu souvisí: charismatický život a mystický život, které oba pramení ze zkušenosti z vylití Ducha svatého.

Uplatnění charismat, která jsou prožívána ve správném postoji přijetí a v péči o harmonický růst, přispívá k výstavbě Církve, k účinnému hlásání a k duchovnímu blahu všech (jak nás učí teologie o charismatech).

Ona však obsahují také obdivuhodné povolání ke stále věrnější a hlubší modlitbě, rozmluvě s Bohem, a to nejen u toho, kdo charisma užívá, nýbrž uvnitř celého společenství, které jej nese jako úd svého těla, který je ve službách svých bratří.

Odtud pramení povolání k mystickému životu, tzn. k prožitku Boží přítomnosti v modlitbě, k dlouhotrvajícímu setkání s Kristem od srdce k srdci, které je živeno svátostmi. (Bez

osobní modlitby nemůže růst charismatický život.)

Životnost obnovy spočívá nejprve v mystickém životě, dříve než překypí v obdivuhodných a velkolepých dílech zbožnosti, obětavosti nebo služby, při nichž ti, kteří je uskutečnu-

jí, se stávají živoucími svědky zmrtvýchvstalého Krista. Tuto životnost je třeba udržovat za každou cenu, neboť obnova charismat by bez mystického života ztratila svou původnost, svoji sobě vlastní plodnost a svou moudrost, kterou lidé často označují za bláznovství.

Teologie nás učí, že charisma je výrazem citelné a nezasloužené milosti.

Citelná milost, tzn. taková, která prochází smysly, je viditelná, slyšitelná nebo hmatatelná. Duch je rozděluje podle svého záměru a podstupuje riziko, že tím zraní ty zastánce víry, kteří z ní vylučují každou senzibilitu.

Bůh se nebojí znamení a dokazuje nám to v celém Písmu svatém, i když tím největším znamením, které způsobil, je

znamení Jonášovo: Kristus ukřižovaný mezi nebem a zemí.

Rozměr znamení, která vykonal Ježíš, je velkou součástí evangelijních zpráv (i když není jejich cílem) a není žádného důvodu, proč by měl Bůh měnit své mínění.

Nezasloužená milost, tzn. že charisma vůbec nezávisí na osobní svatosti. Je darována zdarma, tedy nikoliv jako odměna za zásluhy nebo jako propůjčená božská pečeť osvědčující věrnost, nýbrž je udělována proto, aby její správce touto přijatou milostí mohl posloužit bratřím.

Každá modlitební skupina by měla usilovat o charismata, modlit se v tom směru a zůstat pozorná k Duchu svatému, který se nikdy nemůže zapřít.

Prosit o charisma není tedy výrazem pýchy anebo touhy po moci, nýbrž je to legitimní přání týkající se služby tělu společenství.

Sv. Tomáš Akvinský vypočítává tři kategorie charismat, i když nepoužívá tohoto termínu, a mluví o »zdarma udělených milostech« (gratia gratis data), tzn. o zvláštních milostech, které nejsou určeny k posvěcení toho, komu jsou určeny, nýbrž jsou darovány pro blaho všech (srov. 1 Kor 12,7).

O těchto zdarma udělených darech (které nemají nic společného se sedmi dary Ducha svatého) poznamenává sv. Tomáš, že některé z nich mají co do činění s poznáním (prosby a zpěv v jazycích, prorocství, poznání, rozlišování), jiné s řečí (slovo moudrosti nebo poznání), jiné s konáním (vedení, víra atd.).

Co se týká uzdravování a zázraků, pokládá je sv. Tomáš za charismata, která normálně provázejí každou řeč toho, kdo

je poslán od Boha (tedy kázání, radu, vysvětlení nauky), aby jim dodala věrohodnosti. To je přesně to, co nám říkají evangelia.

Mnozí kritici namítají, že už není nutné mluvit o charismatech, protože takové aktivity v Církvi již neexistují.

Je třeba pochopit, že ze zdravého uplatnění charismat vzhází velká duchovní plodnost; plodnost, která není vázána na nějakou materiálně vytvořenou kompetenci, nýbrž přímo na milost; odtud plyne její obzvláštní význam pro výstavbu Církve.

Tak bude mít ten, kdo vyučuje, větší konstruktivní působnost, má-li charisma učitele. Tím nejsou nijak diskreditováni učitelé, kteří se opírají o kompetenci získanou svým věděním, když mají současně úctu k »Božím darům« (a jsou také zváni, aby o ně v modlitbě prosili).

Mezi třemi kategoriemi charismat (podle sv. Tomáše) můžeme ty, které se vážou na poznání, nazvat souhrnně »prorocství«, při čemž charisma prorokování tu představuje jen jeden aspekt.

Prorocství se netýká jen budoucích událostí, nýbrž také obsahů víry, kvality a smyslu životních událostí.

Není tedy zakázáno usilovat o charismata, ani se od toho neodrazuje (srov. 1 Kor 14,1), protože ona jsou součástí našeho duchovního dědictví, zárukou Ducha, kterého přijímáme.

V žádném případě však nejsou nějakým Božím dluhem vůči nám a nemůžeme je nárokovat. Duch je rozdává každému podle toho, co od něj Boží moudrost očekává vzhledem k dobru všech a pro výstavbu Církve (nikoliv tedy jen k dobru našemu).

Philip Madre

Z *Feu et Lumière* přel. -lš-

* (1 Kor 14,1)

Trpitel mezi oltářem a zpovědnicí

Promluva Svatého otce k poutníkům, kteří se sešli na blahorečení otce Pia z Pietrelciny při děkovném setkání 3. května 1999

S velkou radostí se s vámi znovu setkávám na tomto náměstí, které bylo včera svědkem události, na kterou jste tolik čekali: blahorečení otce Pia z Pietrelciny. Dnes je den dikůvzdání.

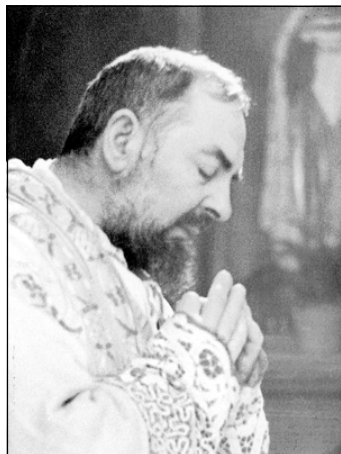
S obzvláštní láskou objímám vás, bratři kapucíni a ostatní členové velké františkánské rodiny, kteří chválíte Pána za obdivuhodné věci, které uskutečnil v pokorném bratru z Pietrelciny, příkladném následovníku chudáčka z Assisi.

Mnozí z vás, drazí poutníci, jsou členy modlitebních skupin, které založil otec Pio: zdravím vás vroucně spolu se všemi ostatními věřícími, kteří – vedeni úctou k novému blahoslavenému – chtěli být přítomni této radostné události. Konečně se chci zvláštním pozdravem obrátit na každého z vás, drazí nemocní, kteří jste se stali vyvolenými srdce i činnosti otce Pia: díky vám za vaši vzácnou přítomnost!

Boží Prozřetelnost chtěla, aby otec Pio byl prohlášen blahoslaveným v předvečer Velkého jubilea roku 2000, zatímco končí toto dramatické století. Jaké je poselství, které touto událostí velkého duchovního významu chce Pán nabídnout věřícím celého lidstva?

Svědectví otce Pia, které je čitelné v celém jeho životě a v samotné jeho fyzické osobě, nás vede ke konstatování, že toto poselství zapadá do základního obsahu Jubilea, které je tak blízko: *Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa*. V něm se v plnosti času Boží Milosrdenství stalo tělem, aby lidstvu smrtelně zraněnému hříchem darovalo spásu. *Jeho ranami jsme byli uzdraveni* (1 Pt 2,25), opakuje všem blahoslavený otec slovy apoštola Petra, on, jenž nesl tyto rány vtisknuté na svém těle.

V šedesáti letech řeholního života, který prožil takřka celý v San Giovanni Rotondo, věnoval se bezvýhradně modlitbě, službě smíření a duchovnímu ve-

dení. Shrnul to velice dobře služebník Boží papež Pavel VI.: »Hleďte, jakou pověst měl otec Pio!... Ale proč? Protože pokorně sloužil mši svatou, zpovídal od rána do večera a byl představitelem označeným stigmaty našeho Pána. Byl to člověk modlitby a utrpení.« (20. února 1971)

Celý usebrán v Bohu nesl na svém těle Kristovo utrpení a stal se chlebem lámaným pro lidi, kteří hladověli po odpuštění Boha Otce. Jeho stigmata, podobně jako ona Františka z As-

sisi, byla dílem a znamením Božího milosrdenství, které skrze Kristův kříž spasilo svět. Tyto otevřené a krvácející rány hovořily o Boží lásce ke každému, zvláště k tělesně a duchovně nemocným.

A co říci o jeho životě, neustávajícím duchovním boji, naplněném zbraněmi modlitby, soustředěném v každodenní posvátné úkony ve zpovědnici a ve mši svaté? Mše svatá byla srdcem každého jeho dne, byla téměř úzkostným zaměstnáním každičké hodiny, okamžikem ještě většího spojení s Ježíšem, Knězem a Obětí. Cítil se povolán, aby měl účast na Kristově agónii, agónii, která potrvá až do konce světa.

Nejdražší, v této naší době, ve které ještě převládá iluze, že konflikty je možno řešit násilím a přemocí, a kdy se nezdánka podléhá pokušení zneužít síly zbraní, otec Pio opakuje to, co řekl tolikrát: »Jakou hrůzou je válka! V každém člověku, který má zraněné tělo, je Ježíš, který trpí.« Neměl by se přejít bez povšimnutí fakt, že obě jeho díla, »Domov pro úlevu v utrpení« a modlitební skupiny inicioval v r. 1940, když se v Evropě rýsovala katastrofa druhé

světové války. Nezůstal netečný, nýbrž ze svého konventu ukrytého na Garganu odpověděl modlitbou a skutky milosrdenství, láskou vůči Bohu a vůči bližnímu. A dnes v nebi opakuje všem, že toto je autentická cesta pokoje.

Modlitební skupiny a Domov pro úlevu v utrpení jsou dva významné »dary«, které nám zanechal otec Pio. Domov pro úlevu v utrpení, který chápal a chtěl mít jako nemocnici pro chudé nemocné, byl od počátku projektován jako zdravotní zařízení otevřené pro všechny, ale přitom neméně vybavený jako jiné nemocnice. Otec Pio chtěl, aby byl vybaven nejpokrokovějšími vědeckými a technickými prostředky, aby byl místem autentického pohostinství, láskyplné péče a účinné terapie pro každou trpící osobu. Není to opravdový zázrak Boží Prozřetelnosti, že se dále rozvíjí v duchu svého zakladatele?

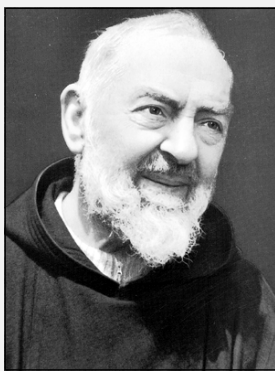
Pokud jde o modlitební skupiny, chtěl, aby byly majáky světla lásky ve světě. Toužil, aby se k nim přidružilo v modlitbě mnoho duší: »Modlete se,« říkával, »proste se mnou Pána, protože celý svět potřebuje modlitbu. A každý den, když vaše srdce pociťuje opuštěnost života, modlete se, proste společně Pána, protože také Bůh potřebuje naše modlitby!« Jeho záměrem bylo vytvořit armádu prosebníků, osob, které by byly »kvasem« světa silou modlitby. A dnes je mu Církev vděčná za toto drahocenné dědictví, obdivuje svatost tohoto svého syna a vyzývá všechny, aby následovali jeho příkladu.

Drazí bratři a sestry, svědectví otce Pia představuje mocnou připomínku nadpřirozené dimenze, jakou nelze směřovat s blouzněním, úchylnou, které se on s rozhodností vyhýbal. K němu ať upírají svůj pohled obzvláště kněží a zasvěcené osoby.

On učí kněze, aby se stali učenlivými a velkodušnými ná-

BLAHOŘEČENÍ OTCE PIA

Slavnosti blahorečení otce Pia se v Římě účastnilo 600000 poutníků. Kuratorium osvěty zrušilo 3. května školní vyučování, protože ten den pokračovaly oslavy děkovnou boholužbou na náměstí sv. Petra. Rovněž fotbalové utkání Lazio Řím s Inter Milán bylo přeloženo z neděle na pondělí. Vatikánský rozhlas využil této příležitosti, aby si ověřil způsob, jakým bude pracovat v průběhu Jubilejního roku, kdy bude vysílat nejen zpravodajství, ale systematické pořady v sedmi jazycích.

KAI

stroji božské milosti, která uzdravuje osoby v samém kořenu jejich nemoci tím, že obnovuje pokoj v srdci. Oltář a zpovědnice byly dva póly jeho života: charismatická intenzita, s jakou slavil božská tajemství, s jakou slavil božská tajemství, je svědectvím víc než uzdravujícím, které má uchránit kněze před pokušením návyku a pomáhat jim, aby den ze dne odhalovali nevyčerpatelný poklad duchovní, mravní a společenské obnovy, který byl vložen do jejich rukou.

Osobám řeholním, a zvláště františkánské rodině nabízí svědectví jedinečné věrnosti. Jeho křestní jméno bylo František a byl od samotného vstupu do kláštera důstojným následovníkem serafinského otce v chudobě, čistotě a poslušnosti. Kapucínskou řeholi praktikoval s veškerou přísností a velkodušně objímal život pokání. Neměl zalíbení v bolesti, ale vybral si ji jako cestu smíru a očistění. Jako chudáček z Assisi se zaměřil na podobnost s Ježíšem Kristem a toužil jen »milovat a trpět«, aby pomáhal Pánu v namáhavém a naléhavém úkolu spásy. V »pevné, vytrvalé a železné« poslušnosti našel nejvyšší výraz bezpodmínečné lásky k Bohu a k Církvi. Jakou útěchou je slyšet kolem nás otce Pia, že chce být prostě »chudým bratrem, který se modlí« bratrem Kristovým, Františkovým, bratrem, který trpí, bratrem každého z nás. Nechť nás jeho pomoc vede na cestě evangelia, abychom byli stále velkodušnější v následování Krista!

Kéž nám to udělí Panna Maria, kterou miloval a učil milovat s hlubokou zbožností. Kéž nám to udělí její přimluva, kterou s důvěrou vzýváme. Provázím tato přání svým apoštolským požehnáním, které ze srdce udělují všem vám zde přítomným poutníkům, i všem, kteří jsou duchovně spojeni s tímto svátečním setkáním.

*Bolletino Vaticano 3.5.1999
Překlad -Iš-*

Církevní politika jako hra kočky s myší?

V otázce návratu církevního majetku panuje ve vládních kruzích slušný nepořádek. Vládní komise, která má vztah státu a církve vyřešit, postrádá zástupce církví, ministerská komise s účastí církevních expertů má zase podle ministra kultury jenom poradní hlas. Ještě v březnu měla být „vrcholným expertním grémiem“ rovnocenným s vládní komisí. Jedním dechem ministr Dostál hovoří o vrácení majetku i o jeho zprivatizování. V případě vydání hodlá katolickou církev odstříhnout od státního rozpočtu. V případě privatizace naopak chce vytvořit fond na podporu katolické i všech malých církví. Nic proti pomoci jiným, však to katolíci, kteří ten majetek vytvořili a užívali k prospěchu druhých, také dělají. Ale nemuselo by se jim to direktivně nutit a proporce přerozdělování ve fondu by měly vycházet z jejich návrhu. Problematický je také osobní vztah ministra kultury k církvím jako takovým. Svědčí o něm například podivný úmysl odsunout církev z oblasti kultury pod dohled ministerstva vnitra (tzv. církevní dohled už praktikovala KSČ), nebo nedávné svědectví zástupců Ekumenické rady církví o ministrově mocenské dikci.

Církevní aktuality

EUCCHARISTICKÝ KONGRES V RUSKU

Ve městě Kaliningrad (Královec) se uskutečnil eucharistický kongres. Byla to jedinečná událost nejen pro město, ale pro celé Rusko. Byl to první kongres toho druhu na území Ruska. Eucharistický kongres se konal pod vedením apoštolského administrátora biskupa Tadeáše Kondrusiewiczze na území kostela sv. Vojtěcha a v kapli Panny Marie Fatimské.

Tato slavnost byla přípravou na přivítání třetího tisíciletí křesťanství. Mladí lidé z celé oblasti připutovali na kongres

Pozadu za prvním mužem kultury nezůstává ani premiér Miloš Zeman se svými výroky o tom, že církve měly majetek „pouze dlouhodobě pronajatý“. Na jedné straně premiér vytrvale zpochybňuje církevní vlastnictví, zatímco na druhé straně se údajně hlásí ke křesťanským hodnotám. Tyto dvě věci spolu jen zdánlivě nesouvisí, mezi křesťanské ctnosti totiž patří jak pravdomluvnost, tak uznání vlastní chyby. Ale pokud jde o sebekritiku, je Zeman podobně inertní, jako jeho protějšek Václav Klaus. Prokázal to, když měl korigovat svá prohlášení o tom, že „onen údajný majetek, například pole a lesy, církvi ve skutečnosti nepatřil“. S interpelací, v níž jsem premiéra na neudržitelnost takových tvrzení upozornil, si těžkou hlavu nedělal. Zkrátka napsal, že mohla-li církev se svým majetkem nakládat jen se souhlasem státu, lze to „s určitou mírou nadsázky přirovnat i k nájmu“, a hotovo. Post novátora českého jazyka Zeman zachoval, i když jsem ho žádal o objasnění jeho vyjádření, že v případě vydání majetku lze hovořit jen o tom, „že by stát katolické církvi něco daroval“. Jestli je prý pro vydání zaknihovaného cír-

kevního majetku „vhodnější místo slova darování jiné slovo, nic to na věci nemění“, tvrdí.

Ve stejném duchu premiér Zeman odpovídá na otázku, zda a jak bude reagovat na otevřený dopis, v němž ho víc jak 100 000 občanů žádá o přijetí takových opatření, která by v nejbližší době vedla k vyřešení problému postavení a praktického zabezpečování církví. Předně odmítá spojování otevřeného dopisu s řešením financování církví návratem jejich majetku. „Žádný takový návrh v tomto dopise konkretizován není“, podotýká s tím, že pisatelé mohou mít na mysli úplně jiné řešení. Kromě toho prý vydání majetku „v žádném případě nemůže vyřešit financování církví a náboženských společností“, jelikož „naprostou většinu požadavků na toto vydání vznáší Římskokatolická církev“, která je jen jednou z 21 zaregistrovaných církví. Takže jak je to s restituční tečkou, kterou slibuje ministr Dostál? Z premiérových odpovědí lze usuzovat buď na poruchu kabinetní komunikace, nebo naopak na promyšlenou hru kočky s myší.

*Jiří Karas
poslanec PS PČR*

pěšky a šli průvodem přes celé město. Tyto kongresy se uskuteční ještě na dalších místech Ruska. -js-

NOVOKNĚŽÍ PRO ŘÍM

25. dubna vysvětil Jan Pavel II. 31 jáhnů pro svou římskou diecézi. KAI

MÉDIA ŠKOLOU NÁSILÍ

Denverský arcibiskup vyslovil přesvědčení, že násilí na škole v Littletonu je důsledkem zpusobu, jakým se v médiích oslavuje násilí. »Nemůžeme systematicky zabíjet nenarozené, bezbranné a zajatce, nemůžeme

oslavovat brutalitu v zábavě a současně očekávat, že naše děti budou spolupracovat při budování kultury života,« řekl arcibiskup pro L'Osservatore Romano.

Radio Vaticana

POZVÁNÍ DO NAZARETU

Vůdce islámského hnutí v Nazaretě Sulejman Abu Ahmad plánuje cestu do Říma, aby tlumočil Janu Pavlu II. pozvání k návštěvě Nazareta. Vzhledem k současným konfliktům kolem stavby mešity v sousedství nazaretské baziliky pokládají komentátoři tento krok za pozitivní gesto. -sks-

Učiň mě svědkem své lásky

Popisované události se staly ve Francii, ale mohly by se opakovat v kterékoliv ze 70 zemí, které kanadský misionář P. Emilio Tardif v průběhu 25 let navštívil.

15. srpna přišlo do mariánské svatyně v Issoudum 7 000 poutníků. Odpoledne jich přibýlo nejméně dva tisíce. Jsou to nemocní na invalidních vozících a lehátkách či nosítkách, mnozí chodí o berlách, jsou zde nevidomí, hluchí, nemocné děti v náručí dospělých...

Ráno byla slavena eucharistická oběť ke cti Nanebevzetí Panny Marie. V 15 hodin začíná modlitba na úmysly nemocných. Po zpěvu a svědectví jedné Švýcarky, která byla uzdravena od rakoviny, následuje několikaminutová promluva otce Tardifa, který povzbuzuje k vyznání úplné důvěry v Ježíše, který pak přichází v Nejsvětější svátosti. Monstrance s velkou hostií je umístěna na oltáři na vysokém pódiu, odkud dominuje všem přítomným v parku. Atmosféru proniká soustředěnost a vzrušení. V určitém okamžiku začíná P. Tardif modlitbu:

»Ježíši, podívej se na všechny ty nemocné... Smiluj se nad nimi a ukaž jim svou dlaň zraněnou hřebem. Pro svou nejdražší Krev, pro svých pět svatých ran – zjev svou slávu uprostřed nás!«

Povzbuzuje k chvále Boha a k modlitbě v jazycích, ještě jednou se modlí spolu s přítomnými a pak pokračuje:

»Mezi námi jsou tři osoby s nemocným srdcem. Uzdravují se. Osm osob bylo uzdraveno od nemoci páteře, tři z rakoviny. Je mezi nimi žena s rakovinou levého prsu a muž s rakovinou žaludku, pět osob cítí horko v uších. Jsou to hluchí nebo nedoslýchaví, začínají slyšet. Jsou zde osoby, které mohou začít chodit bez ber-

lí: cítíte horko v nohou. Pán vás uzdravil...« Ozývá se potlesk a vzrušení. Uzdravení se snaží dostat k pódiu.

Mladá žena vstává z invalidního vozíku a jde nešikovným krokem směrem k oltáři. Ve stejné chvíli nějaký muž odhazuje berly a spěchá k pódiu. Pobožnost končí požehnáním, zpěvem, potleskem. Rodí se jednak znepokojující otázka: Co s osobami, které se neuzdravily? Je jich převážující většina!

»Mnoho osob toužilo po uzdravení, ale nedosáhly ho,« odpovídá P. Tardif na otázku novinářky. **»Bůh má svůj plán s každým z nás. Je to tajemství jeho lásky. Někteří nejsou uzdraveni, ale odcházejí ze setkání a začínají doufat a skutečně hledat Boha. Viděli, že Bůh existuje, že je živý, protože druhé uzdravil. To probouzí a oživuje jejich víru.«**

Ale Ježíš již vstoupil...

Otec Emiliano Tardif je knězem kanadského původu, členem kongregace Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. V r. 1973 pracoval v Dominikánské republice a zastával funkci generálního představeného. V průběhu 16 let si silně poškodil své zdraví, především tím, že věnoval mnoho sil materiálním záležitostem: stavěl kaple, semináře, katechetická a výchovná střediska, sbíral prostředky na vydržování kleriků atd. V polovině roku 1973 uprostřed sletu hnutí křesťanských rodin se cítil velmi špatně. Byl ihned převezen do Národního zdravotního střediska. Vyšetření zjistilo prudkou tuberkulózu plic. Po dvou týdnech posilující te-

probudit vnímavost k tomuto problému u veřejného mínění Spojených států.

-kg, Zenit-

MÉDIA ŠKOLOU NÁSILÍ

Denverský arcibiskup vyslovil přesvědčení, že násilí na škole v Littletonu je důsledkem způsobu, jakým se v médiích oslavuje násilí. »Nemůžeme systematicky zabíjet nenarozené, bezbranné a zajatce, nemůžeme oslavovat brutalitu v zábavě a současně očekávat, že naše děti budou spolupracovat při budování kultury života,« řekl arcibiskup pro L'Osservatore Romano.

Radio Vaticana

rapie se vrací do Kanady. Lékaři specializovaného střediska potvrzují dřívější diagnózu a zjišťují poškození obou částí plic. Ve snaze povzbudit ho na duchu sdělili mu, že se možná za rok bude moci vrátit k pastorační práci.

Jednoho dne dostal dvě návštěvy. Nejdříve přišel nějaký kněz, který vedl časopis *Notre Dame*. Prosil o povolení, aby si mohl udělat snímek a rozhovor s úmyslem, že napíše článek, »jak žít se svou nemocí«. Ještě se nestačil rozloučit, když přišla skupina pěti laiků z Charismatické obnovy. »V Dominikánské republice jsem se jim vysmíval,« přiznává se P. Tardif po letech. Tvrdil, že Latinská Amerika nepotřebuje dar jazyků, ale humanitární pomoc. Oni zatím se přišli modlit jen tak. Dvě zcela rozdílné návštěvy: první ho měla naučit přijímat nemoc, druhá měla za cíl uzdravit. **»Jako kněz a misionář jsem nemohl odmítnout jejich modlitbu, a proto jsem souhlasil, nikoliv však z přesvědčení, ale z výchovných důvodů. Nevěřil jsem tomu, že obyčejná modlitba může navrátit zdraví. Oni však se zřejmým přesvědčením odpověděli: »Děláme to, o čem mluví evangelium: Vkládejte ruce na nemocné a oni budou uzdraveni. Budeme tedy prosit Pána a on tě uzdraví...«**

Přistoupili k nemocnému a vložili na něho ruce. »Nikdy jsem dosud něco podobného neviděl a velice se mi to nelíbilo. Cítil jsem se hloupě pod jejich rukama a hrozně jsem se styděl, protože lidé na chodbě mě mohli vidět. Přerušil jsem jejich modlitbu a požádal: „Promiňte, nemohli bychom zavřít dveře?“ – „Samozřejmě, otče.“ Zavřeli dveře, ale Ježíš již stačil vstoupit. Během modlitby jsem pocítil horko v plicích. Mys-

PRO ZÁKAZ TRESTU SMRTI

Komise pro lidská práva při OSN schválila velkou většinou hlasů rezoluci vyzývající k mezinárodnímu moratoriu pro výkon trestu smrti. Rezoluce vyzývá k zrušení trestu smrti a současně stanoví, že není možno popravovat osoby mladší 18 let, těhotné ženy a duševně choré. Je to dobrý předpoklad, že by na podzimním zasedání valného shromáždění OSN mohl být trest smrti zrušen a vyhlášeno moratorium na rozsudky již vynešené. O úspěch rezoluce se nemálo přičinilo římské společenství sv. Jiljí. Společenství shromáždilo na podporu svého požadavku 500 000 podpisů. Hlavním úkolem nyní je

lel jsem, že je to nový záchvat souchotin a že za chvíli zemřu. Ale bylo to teplo Ježíšovy lásky, které mě začalo pronikat a léčit moje nemocné plíce. Během modlitby bylo vysloveno prorocství: **Učiním z tebe svědka své lásky.** Živý Ježíš vrátil život nejen mým plícím, ale celému mému kněžství a celé mé osobě.

Po třech dnech otec Tardif dostal chuť k jídlu, výborně spal a necítil žádnou bolest. Lékaři si jej ještě ponechali v nemocnici a hledali tuberkulózu, která jim někdy záhadně zmizela a nedala se najít. Na konci měsíce po sérii podrobných analýz primář oznámil: Vraťte se, jste úplně zdrav. Všechno se to přičítá lékařským zásadám. Nemáme ponětí, jak se to mohlo stát...

Nikdy bych se toho nenadál...

Představený mu dovolil, aby se v USA i v Kanadě seznámil s charismatickým hnutím. Měl na to jeden rok, ten, který byl plánován na rehabilitaci. »Během tohoto roku jsem viděl tolik nádherných věcí, jaké jsem neviděl za celých 17 let svého kněžství. Povzbuzen druhými začal jsem se modlit nad nemocnými, ale uzdravení nepřicházela...« Až konečně po mnoha měsících přišla zlomová událost: Jeden muž trpící roztroušenou sklérozou prosil otce Tardifa o modlitbu. Po jejím skončení začal samostatně chodit a odhodil berly. Byl zcela uzdraven. Za dva roky v Římě během modlitby nad nemocnými uslyšel otec Tardif zřetelně ve svém srdci: »epilepsie«. Zeptal se, jestli tu někdo netrpí na takovou nemoc. Přihlásila se žena středního věku, která trpěla epileptickými záchvaty. V průběhu modlitby byla uzdravena. Tak v sobě kanadský misionář odhalil druhé charisma: poznávání. V čem to spočívá? »Nic nevidím ani neslyším,« odpovídá v jednom rozhovoru, »ale cítím vnitřní přesvědčení, že nemocná osoba bude uzdravena ze své nemoci. Dostaví se to v průběhu modlitby, jako jasná myšlenka, kterou mám vyslovit. Nikdy nemám ihned úplnou jistotu, proto vyzývám uzdravené osoby, aby přednesly své svědectví.« Od té události neúnavně plní službu evangelizace, kterou provázejí zázraky, jakými Ježíš přesvědčil své učedníky. »Tak začal můj život plný překvapení. Nikdy bych se nenadál, kam mě zavede.«

Vstaň a chod'!

Po roce nezapomenutelných dojmů se otec Tardif vrátil do Dominikánské republiky. Byl pověřen prací ve farnosti v městě Nagua. Krátce po příjezdu shromáždil čtyřicet osob a řekl jim o svém uzdravení. Pozval všechny nemocné, aby se přiblížili k oltáři a všechny přítomné vyzval k modlitbě o jejich uzdravení. Na konci modlitby bylo více nemocných než zdravých. Ten večer uzdravil Kristus dvě osoby. Nastal

výbuch radosti a uzdravení všude svědčili o prožitém zázraku. Tak začal příběh, o kterém nikdo nemyslel, že bude tak nádherný. Díky uzdravením, která Pán vykonával, setkání připomínala hostinu v nebeském království: pozvaní byli chromí, hluchí, slepí, ubozí. V průběhu každodenních shromáždění Ježíš uzdravoval další a další nemocné. »Byla mezi nimi Sára, která trpěla rakovinou rodidel. Byla již odsouzena na smrt a z nemocnice ji propustili. Přivedli ji na modlitební setkání. Během modlitby pocítila nezvyklé teplo ve vnitřnostech a začala plakat. Po několika dnech přišla znovu a přinesla rubáš, který jí rodina připravila pro den pohřbu. Byla zcela zdravá. Všichni zpívali radostí a spontánně chválili Boha. Zázraků se stalo tolik, že už je nikdo nepočítal. Dvojice žijící v konkubinátě uzavíraly manželství; mládež se osvobozovala ze zajetí alkoholu a drog. Mnoho mladých lidí, kteří se nezajímali o víru ani o církev, náhle oznámilo, že Ježíš je jejich zachránce. Při farní obnově, když se po mši svaté konaly modlitby za nemocné, P. Tardif obdržel první slovo poznání: »Je tu jedna žena, kterou Pán uzdravuje z rakoviny. Cítí silné teplo v břiše.« Příští den se jedna žena přiblížila k mikrofonu: »Možná je vám divně, že mě vidíte na tomto místě. Jsem

prostitutka, provozuji prostituci již mnoho let... Včera večer jsem přišla na mši za uzdravení, ale vzhledem ke svému způsobu života jsem nemohla vstoupit dovnitř a zůstala jsem venku u plotu. Měla jsem rakovinu. Dvě operace nepomohly. Když kněz řekl, že jedna žena bude uzdravena z rakoviny, pocítila jsem, že jsem to já...« Brzy nato přistoupila žena ke svátostem. »Mnohokrát jsem zjistil,« vypráví otec, »že tělesné uzdravení předchází uzdravení duše, vede k lítosti. Velmi často ti, kteří byli uzdraveni, mění svůj život. Uzdravení je výzvou k obrácení. Otec Tardif uvádí případ ženy, u které zjistili virus HIV a začala si dvakrát denně vpichovat morfium. Byla zcela uzdravena během modliteb v Paray-le-Monial. Odborníci z nemocnice v Bordeaux potvrdili úplné zmizení viru. Po fyzickém uzdravení se obrátila. Dnes je karmelitkou.

Ježíš nezměnil své metody

Ti, kteří se domnívají, že dnes nepotřebují uzdravení, protože podstatnou záležitostí je hlásání evangelia, zapominají na pastorační praxi Ježíše Krista. »Vymýšlíme tisíce způsobů, jak přitáhnout lidi do kostela. Organizujeme slavnosti, koncerty... ale výsledky jsou mizerné. Ježíš uzdravoval nemocné a lidé přicházeli v zástupech. Bylo jich tolik, že jednoho paralytika museli spustit střechem. Dnes se děje totéž: Když Ježíš uzdravuje, zástupů přibývá, nevejdou se na největší stadiony světa. A tehdy je možno hlásat Boží království. Plody jsou mnohem větší než jen obyčejné fyzické uzdravení, protože znamení Boží moci nejsou jedinou podívanou: účinným způsobem se tu upevňuje víra...

Samo uzdravení viru nenahradí, zdůrazňuje opakovaně otec Tardif, ale vytváří nádhernou příležitost k přijetí Božího slova, které rodí víru. Jestliže nevyužijeme tohoto nádherného momentu, ztratíme nejlepší šanci na evangelizaci. Uzdravení nenahradí hlásání živého Krista, ale doprovází toto hlásání. Kdyby se služba uzdravování měla omezit pouze na fyzické uzdravení a pomíjel se život z víry, nemělo by smysl rozvíjet toto charisma. Nejdůležitější je setkání s Bohem a s druhými a skutečné vnitřní uzdravení.

P. Ondřej Trojanowski, Paříž

Abbà Pater – kompaktní deska papeže

Interview s ředitelem Radio Vaticana P. Borgomeo Pasquale

Můžete nám popsat, jaké nahrávky se nacházejí na tomto originálním CD, který vznikl spoluprací Radio Vaticana s nakladatelstvím Sv. Pavla a Sony Classical?

Kompakt obsahuje různé výpovědi Svatého otce, úryvky promluv, homilií, modliteb a je určitým netypickým novodobým a účinným prostředkem katecheze. Papežův hlas doprovází hudba zkomponovaná pro tento účel, která představuje umělecký rámec papežského výkladu. Hlavním tématem papežových meditací, které jsou prosloveny v pěti jazycích – latinsky, italsky, anglicky, francouzsky a španělsky – je Bůh Otec. Není třeba připomínat, že je to téma posledního roku přípravy na Velké jubileum roku 2000.

Cílem iniciátorů CD bylo zasáhnout papežským kázáním také ty lidi, k nimž se nedostane tradičními cestami. Chceme, aby si desku poslechli také ti, kteří se vzdálili od Církve, i nekatolíci.

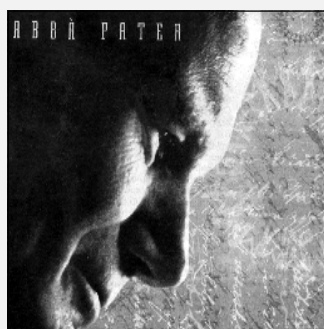
Hovořil jste o náboženském významu desky, ale Abbà Pater je především hudba. Jaká je její role?

Umělci, kteří zkomponovali hudbu k CD, inspirovali se především slovem papeže. Hudba se pokouší svým charakteristickým způsobem vyslovit to, co Jan Pavel II. vyjadřuje slovy. Deska je tedy syntézou dvou vzájemně se obohacujících výrazových forem.

Hudba je nejabstraktnější forma umění, nepředává intelektuální obsahy, ale umí zasáhnout liské srdce a otevřít je pro slovo. Hudba nahraná na desce *Abbà Pater* má navodit potřebnou atmosféru k přijetí papežova kázání.

Jak se zrodil nápad vyrobit desku s hlasem Jana Pavla II.?

Před více než dvěma roky P. Giulio Neroni SJ mi navrhl, abych nahrál desku obsahující výroky papeže, které měla doprovázet současná hudba. Uvědomoval jsem si, že taková práce potrvá několik let a že ji bude možno dokončit v roce

Originální CD, který vznikl spoluprací Radia Vaticana s nakladatelstvím Sv. Pavla a Sony Classical a obsahuje úryvky promluv, homilií, modliteb a zpěvů papeže Jana Pavla II.

1999. Proto jsem navrhl, aby vůdčím motivem papežských meditací byl třetí rok přípravy na Velké jubileum roku 2000: Bůh Otec.

Byl jsem osobně odpovědný za teologicko-pastorační aspekt projektu a jako ředitel Vatikánského rozhlasu jsem měl zaručit, že papežův hlas bude správně uplatněn. Naopak otec Neroni se ujal hledání skladatelů hudby (Leonardo de Amicis a Stefano Mainetti) a umělců, kteří by ji provedli. Deska je tedy výsledkem spolupráce mnoha lidí.

Musím přiznat, že v průběhu prací jsem několikrát intervenoval (navrhl jsem např., aby se na desce projevil mariánský aspekt; prosil jsem o změnu hudby, která doprovázela papežovu homilii při setkání mládeže v Paříži apod.).

Když byly práce skončeny, hledali jsme výrobce a distributora desky. Volba padla na Sony Classical.

Kontroloval Svatý otec během těchto let vaši práci, nebo měl na ni nějaký vliv?

Všichni mi kladou tuto otázku a já všem odpovídám, že papež se o ní dověděl několik měsíců před dokončením a slyšel ji poprvé týden před oficiální prezentací. Jak jsem již uvedl, Vatikánský rozhlas je odpovědný za »použití« hlasu papežů.

vyzval k pokračování v kulturní činnosti.

Nebyla nahrávka papežova zpěvu riskantní?

Myslím že ne. Deska není deskou písničkáře, estrádní hvězdy, nýbrž odráží činnost pastýře, který promlouvá a zpívá.

Bylo s s papežovým hlasem nějakým způsobem manipulováno?

Je třeba říct, že Jan Pavel II. má dokonalou dikci a cit pro rytmus (hudebníci se o tom přesvědčili při použití počítače), ale na desce jsme nechali drobné chyby a v jednom případě evidentně chybný přízvuk.

Dnes existují způsoby, jak nahrávku korigovat a různě s ní manipulovat, ale v případě »papežovy desky« jsme se k těmto trikům neuchýlili a zachovali jsme autentickou nahrávku.

Je deska určena pouze těm, kteří znají příslušné jazyky?

Hlas Jana Pavla II. byl nahrán nejen na *Abbà Pater*, ale i na mnoha jiných kazetách a deskách, které jsme vydali. Odpovědnost a riziko za takové projekty spočívá na mně.

Musím však přiznat, že když jsem biskupu Diwiszovi ode-

Záběr z tiskové konference

vzdal desku, čekal jsem pln obav na reakci Svatého otce.

Tyto obavy se rozplynuly během audience 17. března, kdy Jan Pavel II. poděkoval všem, kteří se zasloužili o vznik tohoto díla: Vatikánskému rozhlasu, Společnosti sv. Pavla i Sony a současně

Samozřejmě nejen jim. Deska má svou hodnotu bez ohledu na to, zda posluchač textům rozumí, protože jej podněcuje k meditaci. Doufám, že Sony připraví verzi také s polským překladem textů.

Interw. Włodzimierz Redziach, z Nedziela 15/99 přeložil -lš-

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XLII.

„Ano, i Engelbert, kolínský probošt, se vrátil domů,“ odpověděl Albert, „a věř mi, že se vrátil jako vyměněný. Už bys toho nespoutaného šlechtického synka nepoznal. Teď je dobrotivý, spravedlivý, zbožný. Někde se prý setkal s tím svatým mnichem Dominikem. Ten musel proměnit jeho srdce. Mluví se o tom, že je povolán k vyšším věcem. Víš, že biskupský trůn je uprázdňený. Mluví o něm jako o budoucím arcibiskupovi kolínském.“

„Pak dej Bůh, aby byla pravda, co jsi říkal o jeho proměně. Ať Bůh dá Kolínu dobrého biskupa!“ vzdychl Heřman Josef; pak šel do kostela, aby se před obrazem Bohorodičky poprvé modlil růženec.

Heřman Josef měl pravdu. Nová modlitba, kterou dal světu svatý Dominik, těšila srdce. Šla od úst k ústům a brzy zdomácněla ve všech kostelích a domácnostech. Ano, čas Matky byl zde. Třikrát za den teď zvonily zvony k modlitbě Anděl Páně. Tak zněl hlas zvonů a modlitby od věže k věži, od města k městu a zvěstoval všem, že je tady čas Matky.

Hrozné zprávy přicházely ze Svaté země a z Jeruzaléma o nouzi křesťanů. Špatná zpráva přišla z Německa, z Alp, z Itálie o křížové výpravě dětí. Tisíce zahynuly v lesích, podlehly horečce a souchotinám, zřítily se ve skalách nebo zmrzly v mrazivé noci v horách. Jen třetina dětí přišla do Janova, malý zbytek jich táhl dál přes celou Itálii, prorážely si cestu násilím s křesťanskými hesly, i když bída a smrt byly jejich průvodci.

Doma ale křičela srdce k nebeské Matce. Tolik svíc ještě nikdy nehořelo v německých kostelích před obrazy Bohoro-

dičky, která drží dítě v náručí. Zoufalé matky hledaly útěchu u nebeské Matky.

Před branami kostelů se hrály pašijové hry. Stále silněji zněl křik z kříže a nářek matky na Kalvárii. Jako by všechen nářek matek našel ozvěnu v Mariině náрку.

V těch pašijových hrách se také objevil nový obraz. Po sejmutí z kříže bylo Kristovo tělo položeno Matce do klína, tak jak to Heřman Josef viděl v jedné hodině modlitby v klášterním kostele. Tak se brzy tato vize Matky bolestiplně přenesla z her do dílen umělců a vyřezána ze dřeva dostala své místo na oltářích kostelů. Maria přicházela jako trpící ke svým dětem, aby vzala všechny jejich bolesti do svého probodeného srdce.

Ano, přišel čas Matky.

Už dávno nemusely řeholnice z kláštera ve Füssenichu pokazit hodiny, když chtěly, aby je navštívil premonstrátský kněz Heřman Josef. Steinfeldský mnich, kterému stářím a utrpením zešedly vlasy – psal se rok 1215 – k nim jezdil pravidelně, stejně jako do mnoha dalších ženských konventů, aby tam sloužil mše a řeholnicím řekl pár povzbudivých slov.

Tak se jednou sešly cisterciáčky z kláštera v Hovenu v kostele a poslouchaly promluvu prošeďivělého kněze, která hluboce zasáhla jejich srdce.

„Velmi si vážím každé řeholnice,“ řekl kazatel, „protože v ní často zahlédnu obraz samotné nebeské Matky. Panenství, které zachováváte pro Krista, vás spojuje s naší nebeskou Matkou. To je pro pozemsky uvažujícího člověka nepochopitelné.“ Pater se odmlčel, zavřel oči a modlil se. To byl jeho způsob, rád přerušoval kázání modlitbou a sestry si už na to zvykly.

Člověk tak mohl nechat ta slova v sobě doznít.

„Ale vy jste také účastny Mariina mateřství,“ pokračoval kněz. „Také řeholnice je matka. Vy jste pravé matky našeho lidu, matky chudých, trpících, opuštěných, postižených. Jste matky všech, kteří touží po blízkosti mateřské lásky. Každá nouze potřebuje matku, v každém trpícím je ukryt Ten, kterého Maria nosila v náručí.“

V klášterním kostele bylo ticho, jen do oken se opíral podzimní vítr. Se zaujetím naslouchaly sestry slovům kněze, zvláště Mechtilda, kuchařka, která už dlouho přemýšlela o tom, jestli má k obědu vařit fazole, nebo hrách. Teď ji zaujalo to, co říkal mnich ve své promluvě.

„Je to Pán, kterého krmíte u bran kláštera a kterému poskytnete nocleh.“ Ta slova se Mechtidy hluboce dotkla, a proto dostal i hrnc s polévkou pro chudé svatozář.

„Jste naši Matce podobné i v utrpení. Maria stála pod křížem. Víím, že mnohé z vás také nesou své kříže a často o nich nikdo neví. Řeholní život není nikdy bez kříže, bez utrpení. Každé ráno můžete při mši své bolesti pozvednout ke kříži našeho Pána. On je spojí se svým utrpením, kterým vykupuje svět.“

Vždyť on nám vidí do srdce, nic není jeho očím skryto, pomyslely si řeholnice, šťastné, že dokázal tak mluvit o jejich utrpení.

„Marii se přibližujete v obětech,“ pokračoval Heřman Josef. „Každý den, který vám Bůh dává, je jako miska. Když ji naplníte prací, modlitbou, utrpením a starostí pro lidi a před Bohem, když je večer po okraj plná, pozvedněte ji a řekněte: ‚Pane, dávám ti tento den.‘ Tak to asi dělala Maria, když dávala Bohu starosti i radosti svého života.“

Jistě, práce a námahy bylo v klášteře v Hovenu dost a dost a

sestry těšilo, že mohou každý den podat Bohu plnou misku.

„Jste podobné Marii i v její nádheře,“ končil mnich svoji promluvu. „Ona je Matka, která stojí před Boží tváří a modlí se za své děti. Vy jste modlící se matky našeho lidu. Také vy stojíte blízko Božího trůnu a modlíte se nejen za sebe, ale za všechny, kteří potřebují pomoc. Vaše modlitby vyprošují Boží požehnání, stejně jako přimluva nebeské Matky. Vy, sestry, jste matky lidí. Matky pomáhající, léčící, obětující se, trpící, modlící se. Svět vás potřebuje, svět bez vás nemůže být. Protože co by bylo dítě bez své matky? Proto mám před vámi, Mariinými sestrami, takovou úctu. Jako bych viděl samotnou nebeskou Matku.“

Nikdy vás svět ještě nepotřeboval tolik jako dnes. Tento čas, to je čas Matky.“

Na cestě do Zülpichu v témž okamžiku táhl houf mladých lidí v rozervaných, nuzných šatech. Tváře měli strhané, poznamenané strádáním. Jejich rty mlčely, bez slova, bez písně. Jen unavené kroky zněly po cestě, na kterou padalo podzimní listí.

(Pokračování příště)

BYZANTSKÝ KOSTEL V IZRAELI

V Izraeli v pásnu Gazy byly odhaleny zbytky byzantského kostela z poloviny VI. století. Doposud se na tomto místě, kde se provádí archeologický výzkum, našly pouze starověké lázně a umělý rybník. Nyní narazili archeologové na významné objekty: podlahu z bílých mramorových desek, tři velké barevné mozaiky a zbytky mramorových sloupů. U vstupu do chrámu se našla mozaika, ze které vyplývá, že jde o kostel sv. Jana Křtitele, který byl vybudován v r. 544 a jehož výzdoba byla dokončena v r. 550. Kostel sloužil 80 let až do vpádu muslimů v r. 643. Část mozaik byla zničena, část přetrvala pod pískem více než 1500 let.

KAI

Marie Antonína Kratochvílová, školská sestra naší Paní – mučednice

DĚTSTVÍ

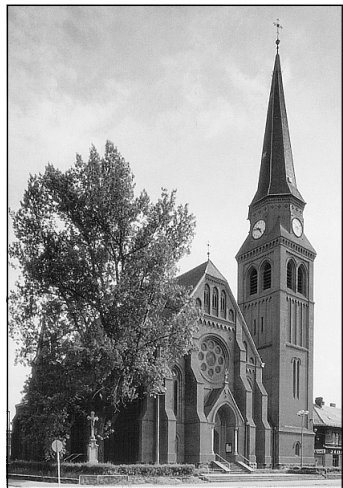
Sestra Marie Antonína Kratochvílová se narodila 21. srpna 1881 v Ostravě-Vítkovicích v hluboce věřící rodině Jana Kratochvíla, slévače ve Vítkovických železárnách, a jeho manželky Johanny. Byla pokřtěna farářem P. J. Spurným 3. září 1881, při křtu obdržela jméno Marie Anna. Mariin otec brzy zemřel. Po jeho smrti byla matka přinucena těžkými materiálními podmínkami svěřit ji Chudým školským sestrám naší Paní do sirotčince v Bielsku-Bia*la. Tam Marie obdržela základní vzdělání a výchovu. V sirotčinci se projevil její přirozené dary: vnitřní radost, pokoj, obezřetnost, pocit zodpovědnosti. Po ukončení základní školy pomáhala v mateřské školce, kterou také vedly školské sestry.

CELÁ PRO PÁNA

Boží volání uslyšela, když jí bylo devatenáct let.

V roce 1901 vstoupila do kandidatury Chudých školských

sester naší Paní. Jako kandidátka studovala učitelství uštv školských sester v Bílé Vodě u Javorníka. Zkoušku dospělosti složila před státní zkušební ko-

*Kostel sv. Pavla
v Ostravě-Vítkovicích*

misí v roce 1906 v Těšíně. Po maturitě pracovala jako učitelka v polské základní škole v Karvině (1906–1909). V roce 1909 začala noviciát v mateřinci Chudých školských sester naší Paní ve Wroclavi. Při obléčce obdržela řeholní jméno Marie Antonína. První řeholní sliby složila 27. září 1910.

VE SLUŽBĚ DĚTEM A MLÁDEŽI

Po slibech byla opět poslána řeholními představenými do průmyslové Karvině, kde působila ve všeobecné a řádové škole jako učitelka v letech 1910–1917.

Láskou si získala přízeň žáků, učitelů, rodičů, dětí a také vedení školy. Dále pracovala jako učitelka ve školách kongregace ve Lvově (1917–1925), jako představená a správkyně internátu i cvičně učebny vznikajícího učitelského ústavu a katechetka i magistra kandidátek v Tlumači (1925–1932), pak jako ředitelka základní školy a magistra kandidátek ve Lvově (1932–1939). Nakonec

byla představenou komunity sester v Mikuličíně (1940–1942). Všude se projevovalo její učitelské charisma, široký rozhled, veliké srdce, neobyčejné organizační schopnosti a mimořádná schopnost spolupráce s jinými.

CESTOU KŘÍŽE

Na začátku II. světové války byla sestra Marie Antonína zbavena své učitelské a vychovatelské práce ve Lvově. V únoru 1940 byla dočasně vyhnána spolu s celou komunitou sester z domu v Mikuličíně a 9. července 1942 společně se šesti spolusestrami zatčena gestapem a uvězněna ve Stanislavově. Sestry byly obviněny ze spolupráce s ilegálními skupinami. Pravda je, že sestra Marie Antonína organizovala odesílání balíků s jídlem a oblečením pro Poláky vyvezené na Sibiř. Během tříměsíčního pobytu ve vězení byla mnohokrát vyslýchána. Pokaždé byla týrána a nemilosrdně bita. Tělesné a duševní utrpení snášela tiše, bez nářku, heroicky a spojovala je s utrpením Ježíše Krista. Odpouštěla těm, kteří jí ubližovali, a povzbuzovala sestry a ostatní vězně, aby také odpouštěli. Modlila se s nimi za pronásledované i za pronásledovatele. Ve vězení

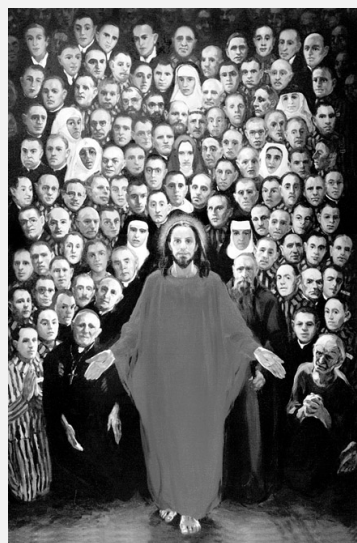
Modlitba

*Trojediný Bože,
děkujeme Ti za dar,
který jsi nám dal v osobě
sestry Marie Antoníny.
Děkujeme Ti za její
prostou dobrotivost,
za její radostnou službu
dětem a mládeži,
za její tiché utrpení
plné odpuštění
a přijatá muka i smrt.
Jejím prostřednictvím
Ti předkládáme své
díkučinění a prosíme
o milost...*

*Otče náš, Zdravas Maria,
Sláva Otci...*

Informace o vyslyšených
prosbách můžete zasílat
na adresu:

Chudé školské sestry naší Paní
Zahradní 1433
684 01 Slavkov u Brna

*Sestra Antonína, naše rodačka,
bude spolu se 107 mučedníky pro
víru z doby II. světové války dne
13. června 1999 ve Varšavě bla-
hořečena Svatým otcem Janem
Pavlem II.*

Kláster a škola Chudých školských sester naší Paní v Karvině

vytrpěla nejhorší šikanování a trápení, protože byla jako představená společenství hlavní oporou sester i dalších vězeňkyň. Zvláště ty, které očekávaly vykonání trestu smrti, nalézaly u sestry Marie Antoníny oporu a útěchu. Když byly volány z cely k popravě zastřelením, hrnuly se k ní jako k matce, prosily o modlitbu a požehnání. Sestra Marie Antonína ochotně sloužila každému bez ohledu na národnost či vyznání, více se věnovala druhým než sobě. Proslula o pomoc pro jiné, i když věděla, že za to bude trpět. Překonávala fyzickou bolest, utrpení duše i těla, skrývala stopy po bití. Dětila se s lidmi kolem sebe o ubohý příděl chleba. Když byla 26. září propuštěna z vězení, trpěla tyfem a neudržela se na nohou. Přes starostlivou lékařskou péči se nepodařilo sestru Marii Antonínu zachránit. Zemřela 2. října 1942 v nemocnici v Stanislavově, pět dní poté, co opustila vězení. Hrob sestry Marie Antoníny dnes nelze nalézt, protože stanislavovský hřbitov, kde byla pohřbena, byl úplně srovnán se zemí a zničen.

KONGREGACE CHUDÝCH ŠKOLSKÝCH SESTER NAŠÍ PANÍ

Chudé školské sestry naší Paní jsou mezinárodní kongregace. V současnosti hlásají Krista ve 30 zemích světa. Vyučují a vychovávají děti a mládež od mateřské školky až po

univerzitu, působí jako katechetky, vedou dětské domovy, internáty pro dívky, ústavy pro postižené děti apod.

Kongregace byla založena v Bavorsku v roce 1833, když Boží výzva našla odezvu v srdci mladé učitelky Karoliny Gerhardingerové, pozdější blaho-

slavené Marie Terezie od Ježíše. Matka Terezie, žena silné víry, širokého rozhledu a statečného jednání, byla přesvědčena, že změna společnosti závisí na křesťanské rodině, kde je první vychovatelkou matka. Proto založila řeholní společenství pro vyučování a výchovu dívčí mládeže, zvláště chudé.

Chudé školské sestry naší Paní v duchu své zakladatelky přijímají Ježíšovu lásku a sílu z Eucharistie, zasvěcují se Marii a jako ona se snaží sloužit Bohu, žijí v sesterském společenství a zahrnují zvláštní péči chudé.

Perzekuce našich věřících za totality

Prosba o pomoc v připravované lidové a apoštolsky povzbudivé dokumentaci

Ave Maria et Joseph!

Jestliže počet obětí nacismu byl u nás pravděpodobně již uceleně (a to brzy po válce) zdokumentován, nelze to říci o všech těch, kteří trpěli za komunistického režimu. Platí to i o Církvi. Svátý Jan Pavel II. ve své encyklice Tertio millennio adveniente říká: „Na konci 2. tisíciletí se Církev opět stala církví mučedníků. (...) Kdo vydali svědectví Kristu až k prolití krve, jsou pokládáni za společný poklad katolíků, pravoslavných, anglikánů i protestantů. (...) Do seznamu svatých a blahoslavených byli zapisováni nejen ti, kdo pro Krista prolili krev, ale také učitelé víry, misionáři, vyznavači, biskupové, kněží, panny, manželé, vdovy a děti. Do naší doby se vrátili mučedníci, často neznámí jako „neznámí vojáci“ velké věci Boží. Pokud je to možné, neměla by se v církvi jejich svědectví ztrácet.“

Inspirována těmito slovy, dala si českomoravská komise Iustitia et Pax s vědomím členů České biskupské konference za úkol připravit a postupně publikovat dokumentační materiál o věřících, kteří byli pro svou víru v padesátých a pozdějších letech perzekvováni. Mnohé už bylo zpracováno před námi. Nám ale jde o univerzalitu, o snahu pokud možno nevynechat ani ty, kdo v běžném denním životě tehdy nějakým způsobem, s Božím přispěním, anebo za podpory někoho blízkého vydali svědectví víry, ať to byli třeba lidé s mnoha slabostmi a křehkostmi. Víme, že jich byly statisíce. Také jejich příklady ať jsou pro naši dobu povzbuzením, pomohou nám k dřívější svornosti a statečnosti z nynějšího z pohodlnění (a také nadějí, že setba jednou vydá své plody – srov.: Krev mučedníků je semenem nových křesťanů.)

Dnešní zchoulostivělost a neobětavost, přílišná polarizace může najít účinný lék ve svornosti a v ochotě trpět a zápasit za víru i svobodu vlasti (poučení z pronásledování Židům – Žid 11,13).

Obracíme se proto na Vás s prosbou o spolupráci při tomto díle, sloužícím čistě náboženskému cíli – při přípravě podkladů pro případné budoucí vytvoření „Martyrologia české Církve“. Přivítáme nejen osobní vzpomínku na vězněné osoby, jejichž příběh byl již dostatečně publikován, ale zejména také vzpomínku na Vaši (nebo Vašeho blízkého nebo známého) osobní perzekuci nábožensko-občanskou (např. ztráta zaměstnání, vyloučení ze studia, vystěhování z bytu, ale i vysmívání ve škole, špehování, atd.). Vítejte především nějaký příběh ze života, svědectví, kdy jste se vůči komunistickému zlu zachovali křesťansky. Zakusili jste někdy: „Nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit, neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit“ (Mat 10,18-19)? Vzpomínáte na chvíle ve Vašem životě, které by, kdyby je někdo převyprávěl, dovedly povzbudit? Co byste doporučil (poradil) jako ovoce své zkušenosti s pomocí Boží a přátel v nesení Kristova kříže?

Chtěli bychom alespoň část zachytit a přidat ke „společnému pokladu“ Božího lidu – s Vaší pomocí. Kdyby se měly všechny nespravedlnosti z doby čtyřicetiletého útlaku zachytit, byla by to jistě celá knihovna. Přispějte však alespoň „kamínkem do mozaiky“ obrazu Církve padesátých let 20. století u nás.

Děkujeme a Pán Bůh odplať.

+ Karel Otčenášek, emer. arcibiskup
MUDr. Eduard Havel, sekretář Iustitia et Pax

Prosíme, abyste své dopisy adresovali na:
Biskupství královéhradecké, (sekretariát Mons. Karla Otčenáška),
Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové.

Mariina privilegia

V knize Apokalypsy se nachází text, který církev od pradávna v liturgii vztahuje k nejsvětější Panně Marii: *Ukázalo se na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, měsíc pod nohama a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd.* (Zj 12,1) Podle sv. Bernarda dvanáct hvězd v koruně Ženy představuje dvanáct privilegií Matky Boží, která »sestupují jako hvězdy z nebe« a jsou výrazem její slávy. Ony vlastně představují její korunu. Pak vypočítává čtyři privilegia nebe, čtyři privilegia těla a čtyři srdce. Jaká jsou to privilegia?

Privilegia nebe jsou postupně: Mariin příchod na svět, zvěstování anděla, sestoupení Ducha svatého a panenské početí Božího Syna. Do privilegií těla sv. Bernard zahrnuje: prvenství v panenství, plodnost v nevinnosti, těhotenství bez nemoci, porod bez bolesti. Privilegii srdce jsou: pokorné zasvěcení, líbezná cudnost, velkodušná věrnost a mučednictví srdce. Opat z Clairvaux ještě dodává, že mezi privilegia nebe je možno zařadit pozdrav *Pán s tebou*, mezi privilegia těla *Požehnaná mezi ženami* a k privilegiím srdce *Milostiplná*.

Podívejme se však na učení sv. Bernarda, kolik místa poskytuje srovnání Mariina života s naším! Je udivující, kolik privilegií je v našem životě, která »sestupují z nebe jako hvězdy«... Máme podíl na privilegiích nebe: přišli jsme na svět, ve křtu a v břimování jsme získali Ducha svatého, a pokud jsme správně vyslechli své povolání, pak i my jsme prožili své zvěstování, na které jsme odpověděli: »Staň se!« A co více, jestliže jsme věrní na té dráze života, kterou nám vyznačil Bůh, i my podle slov sv. Pavla rodíme Krista v lidských duších (srov. Ga 4,19). Podobně je tomu s privilegii srdce – i ona jsou naším podílem, pokud máme v sobě dostatek pokory, abychom se vzdali sebe pro Boha, jestliže jsme natolik skromní, abychom se vyznačovali vlídností, jestliže navzdory překážkám zachováváme manželskou věrnost a lásku, jsme-li hotovi trpět pro dobro bližních a Boží slávu.

Bratři a sestry, postačí, abychom den co den věrně plnili své povolání a jako Mariiny děti i my budeme ověnčeni na svých hlavách korunou svatosti...

Rózaniec 11/98, překlad -lš-

OBNOVA STARÉ VODY – 1999

Bude to již pátý rok, co naše kroky míří do vojenského prostoru Libavá, abychom svým malým dílem přispěli k obnovení poutního místa Stará Voda. Uprostřed divočiny zde stojí poutní chrám sv. Anny a sv. Jakuba, krásná barokní památka z roku 1694, jejímž stavitelem byl Pietro Tencalla. Vesnice okolo kostela zanikla tak jako i dalších 20 vesnic v „prostoru“.

Od roku 1992 do roku 1997 armáda uvolnila asi 20 mil. Kč na obnovu fasády, opravu střechy a věží kostela, byla zabudována nová okna a dveře. Interiér kostela je však nadále zpustošený. Nám se podařilo vyčistit okolí kostela od náletových křovin, vymazali jsme z pralesa trosky klášterního objektu se zahradou, upravili jsme poničený hřbitov a Královskou studánku. Práce je zde ještě na několik let. V roce 1998 nám 5 dní pomáhali také skauti z francouzského Versailles, slovenského Sabinova, nakouknout přijeli také skauti z Anglie a Holandska. Zájem o akci mají i polští harceři. Celkem se nás při práci ve Staré Vodě vystřídalo kolem dvou set (skautů i neskautů). Pravidelně se zde setkáváme také s německými starousedlíky, kteří vesnici opustili v roce 1946 jako malé děti.

V letošním roce zde budeme pracovat v těchto termínech: od 22. do 23. května, od 24. do 25. července – pouť (24. čer-

vence mše sv. v 10.00 hod., svátostné požehnání ve 13.00 hod., v neděli 25. 7. mše sv. v 15.00 hod.), od 25. do 26. září.

V těchto dnech bude vždy otevřený kostel, vystavíme materiály a fotografie z historie poutního místa, lze zakoupit pohlednice a knihu o Staré Vodě. Každý účastník akce získá za svoji práci skautskou nášivku a příležitostné razítko. V květnu a září uspořádáme také turnaj ve vybíjené a dřevorubecský soubor, večerní rozjímání u táboráku či v kostele, světelný průvod ke Královské studánce. Nocování ve vlastních stanech nebo v kostele, stravování z vlastních zásob, sekery, pily a hudební nástroje si přivezte svoje.

Doprava vlakem: do Domašova nad Bystřicí nebo Budišova n. B., dále pěšky nebo autobusem.

Doprava automobilem: Olomouc – Dolany – Jívová – Domašov n. B. – Město Libavá – Stará Voda. Rovněž ve směru od Budišova a Mor. Berouna není potřebné povolení Vojenského újezdního úřadu. (Přes Vojenský výcvikový prostor ve směru Mrsklesy – Město Libavá je možno jet pouze s tímto písemným povolením.)

Kontaktní adresa:

**Jan Pečínka, Čechovice 76,
783 72 Velký Týnec, tel.: 068 / 539 10 47**

Křesťanský domov mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1/585, Praha 2 – Vinohrady, nabízí výhodné ubytování v centru Prahy pro všechny věkové skupiny o letních a podzimních prázdninách, včetně stravování pro jednotlivce, rodiny i vícečetné skupiny. V KDM je Křesťanská kavárna s příjemným posezením pro ubytované hosty i veřejnost. V KDM lze také uspořádat různé školící akce, odborné nebo duchovní setkání, primiční, svatební, promoční hostiny, křtiny a podobně. Objednávky pí Střiteská, zást. ředitelky – tel. č. 0602 878 333, 02 / 22 51 52 11, fax. č. 02 / 22 52 03 19

MÁMU A TÁTU PRO KAŽDÉ OPUŠTĚNÉ DÍTĚ

Tisíce opuštěných, často týraných dětí čekají na návrat zpět do rodiny. Pomozme zmírnit jejich utrpení a nahradit jejich bolest laskavou náručí obou rodičů.

Přispějte na celostátní humanitární projekt občanského sdružení Rodina sv. Zdislavy. Pomůžete tak dokončit první rozestavěný domek – místo, kde tyto děti mohou mít opět maminku a tatínka.

Příspěvek se stává vašim dárkem těm nejpotřebnějším dětem k Mezinárodnímu dni dětí. Tato investice bude mít trvalý prospěch.

Rodina sv. Zdislavy, občanské sdružení, číslo účtu 9540060267/0100, variabilní symbol 666, Kom. banka Rožnov p. R. (Toto číslo v. s. je číslem, pod kterým budeme evidovat váš dar.)

„Všichni byli naplněni Duchem svatým a hlásali veliké Boží skutky. Aleluja.“

**Římskokatolická farnost Šternberk
a společenství mládeže**

**vás zvou ke společnému prožití
VIGILIE SLAVNOSTI**

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

**v chrámu Zvěstování Páně ve
Šternberku v sobotu 22. května 1999**

Zahájení v 19.30 požehnaním svatodušního ohně, noční bdění, katecheze svědectví, adorace, modlitba za vylití darů Ducha sv., slavení bohoslužby na Zelené budce.

„Přijď Duchu svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky.“

Bazilika na Mendlově nám., Staré Brno

V pátek 21. května 1999 v 18.30 hod. bude celebrovat pontifikální mši svatou ke cti svaté Rity Michael Josef Pojezdny OPraem., opat strahovský. Homilii pronese Lukáš Evžen Martinec OSA, opat starobrněnský. Během slavnostní liturgie budou posvěceny „růže svaté Rity“. Na tuto slavnost srdečně zvou starobrněnský augustiniáni.

Malé katecheze o Bohu VI. – VII.

6. VĚCI – SKUTEČNOSTI MOŽNÉ A NUTNÉ (CESTA KONTINGENTNÍ)

Je známo, že ve světě byla doba, kdy „vesmír“ před velkým třeskem byl prázdný. Nic z toho, co dnes vidíme, nebylo: ani kámen, ani bytosti rozumné, ani živočichové nebo rostliny. A také jejich těla neexistovala taková, jaká jsou dnes, stejně jako tvář naší země dnes. Kolik proměn jen prodělalo toto všechno za ty miliardy roků od svého počátku!

Jsou věci koneckonců nahodilé, tak jako ostatně nahodilými jsme i my lidé! Žádný z nás zde být nemusel, ani takový, jaký je, ani v této době a ani v tomto národě. Kolik okolností zasahuje jen do této skutečnosti! Vidíme tedy, že „věci mohou být i nebýt, rodí se, hynou. Je však nemožné, aby všechno, co je takové, bylo vždycky. Jestliže tedy všechno může nebýt, někdy nebylo skutečně nic... A jestliže něco existuje nyní, existovalo nějaké jsoucno vždycky. Neboť kdyby byl jen jediný okamžik, v němž by neexistovalo nic, neexistovalo by ani nyní nic. Tedy vždycky něco existovalo. Není možné, aby všechna jsoucna byla jen možná, ale

musí být ve věcech něco nutného. I v tomto případě je však třeba stanovit něco, co je samo sebou nutné a nemá příčinu své nutnosti odjinud a co je příčinou nutnosti jiných věcí.“ (Pecka)

Vše tedy ukazuje na to, že existuje bytí jiné než jsoucna tohoto světa, bytí rozdílné, jsoucí dříve než jsoucna ostatní, bytí nutné, neexistující jinak, že svou existenci má samo od sebe. My opět této nutné bytosti říkáme Bůh.

7. RŮZNÉ STUPNĚ DOKONALOSTI (CESTA KLIMAKOLOGICKÁ)

To je čtvrtá cesta sv. Tomáše k poznání existence Boží. Všichni můžeme pozorovat, že existují kolem nás jsoucna, která mají různé stupně dokonalosti: mlhovina, kámen, voda, rostlina, živočich, člověk. Jistě výše stojí tvor živý než neživý, rozumný než nerozumný.

Více nebo méně dokonalou se nazývá nějaká věc podle toho, co má v sobě více dobrého, krásného, šlechtěného, čím se více či méně blíží tomu, co je nejdokonalejší a co tudíž je nejvíce jsoucnem.

Toto můžeme pěkně vidět už ve zprávě Písma sv. o stvoření člověka. Zatímco všechno tvorstvo povolává Bůh z nicoty k bytí pouhým svým slovem („Buď světlo!... Vydej země!“), při stvoření člověka jako by napřed uvažoval, jak ho povoláním k bytí učinit co nejdokonalejším a komu jej připodobnit. Rozhodnutím Božím má být jeho obrazem podle Boží podoby. A když „Adam“ byl stvořen z hlíny země, pak „Eva“ povstává už z něčeho zušlechtěného, oduševnělého – z těla mužova. Ostatně celá zpráva Písma sv. o šesti stvořitelských dnech je stupňováním stvoření k vyšší dokonalosti stvořených jsoucn. I toto potvrzuje čtvrtou cestu sv. Tomáše o různých stupních dokonalosti vesmírného bytí.

Tyto různé stupně dokonalosti tvorstva ukazují na existenci nějaké jiné bytosti, která stojí na vrcholu těchto stupňů, bytosti nejvyšší dokonalé, absolutního maxima, bytosti, která je příčinou všeho a od které přijímají ostatní bytosti nedokonalé svůj omezený stupeň dokonalosti. A tak i to, co je méně dokonalé v nějakém tvorstvu, má bytí od jiného, v poslední řadě bytí nejdokonalejšího, od Boha.

P. Antonín Pospíšil, Jívová

Liturgická čtení

Neděle 23. 5. – Slavnost Soslání Ducha svatého

1. čt.: Sk 2,1–11
 Ž 104(103),1ab+24ac.29bc–30.31+34 Odp.: srv. 30
 2. čt.: 1 Kor 12,3b–7.12–13
 Ev.: Jan 20,19–23

Pondělí 24. 5. – ferie

1. čt.: Sir 17,20–28
 Ž 32(31),1–2.5.6.7 Odp.: 11a
 Ev.: Mk 10,17–27

Úterý 25. 5. – nez. pam sv. Bedy Ctíhodného, nebo sv. Řehoře VII., nebo sv. Marie Magdalény de Pazzi

1. čt.: Sir 35,1–15
 Ž 50(49),5–6.7–8.14+23 Odp.: 23b
 Ev.: Mk 10,28–31

Středa 26. 5. – Památka sv. Filipa Neriho

1. čt.: Sir 36,1–2a.5–6.13–19
 Ž 79(78),8.9.11.13 Odp.: srv. Sir 36,1b
 Ev.: Mk 10,32–45

Čtvrtek 27. 5. – nez. pam. sv. Augustina z Canterbury

1. čt.: Sir 42,15–26
 Ž 33(32),2–3.4–5.6–7.8–9 Odp.: 6a
 Ev.: Mk 10,46–52

Pátek 28. 5. – ferie

1. čt.: Sir 44,1.9–13
 Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b Odp.: 4a
 Ev.: Mk 11,11–25

Sobota 29. 5. – ferie

1. čt.: Sir 51,17–28
 Ž 19(18),8.9.10.11 Odp.: 9a
 Ev.: Mk 11,27–33

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	23.5.	24.5.	25.5.	26.5.	27.5.	28.5.	29.5.
Antifona	679	1150	1166	1754	1197	1213	1228
Žalm	783	783	783	783	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	679	1151	1166	1755	1198	1213	1228
Antifony	680	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	813	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	680	1155	1170	1756	1201	1217	1232
Antifona k Zach. kantiku	680	1155	1170	1780	1202	1218	1232
Prosby	680	1155	1171	1757	1202	1218	1232
Záv. modlitba	681	1156	1373	1375	1375	1218	1233

Modlitba během dne:

Hymnus	643	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	681	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	682	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	683	1159	1175	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	684	1159	1175	1191	1206	1222	1336

Nešpory:

SO

Hymnus	641	641	1160	1176	1760	1207	1223	742
Antifony	676	685	1161	1177	1193	1208	1224	743
Žalmy	676	685	1161	1177	1193	1209	1224	743
Kr. čtení a zpěv	678	686	1164	1180	1763	1211	1226	745
Ant. ke kant. P. M.	678	687	1164	1180	1780	1211	1227	745
Prosby	678	687	1165	1180	1764	1211	1227	745
Záv. modlitba	679	681	1165	1373	1375	1375	1227	749
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

Představujeme vám...

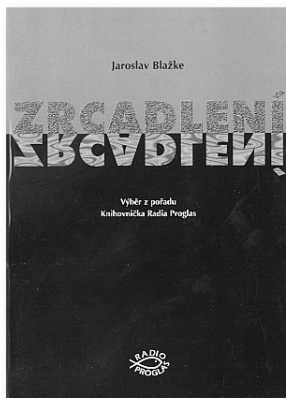
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

MCM NABÍZÍ Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ...

Jaroslav Blažke: ZRCADLENÍ

Soubor ukázek z knih, které byly čteny v pořadu Knihovnička Radia Proglas. Autor volí tituly eticky i esteticky hodnotné. Kniha obsahuje tyto oddíly: Z českých luhů a hájů; Knihy básní; Ze světa; Judaika; Literatura faktu; Kuriozity; O víře.

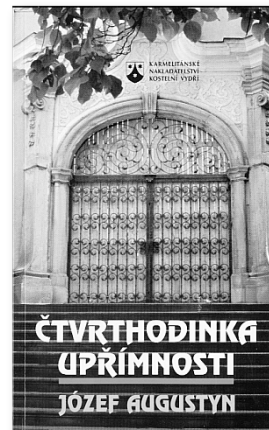
*Ydavatel: Proglas s. r. o.,
brož., A5, 154 stran, 75 Kč*

Józef Augustyn: ČTVRTHODINKA UPŘÍMNOSTI (Úvod do modlitby denního zpytování svědomí)

Tento titul může posloužit jako inspirace pro hledání podstaty svátosti smíření a zároveň jako příprava na tuto svátost. Předložené texty jsou vynikajícím vodítkem k zamyšlení nad sebou samým, otevření svého nitra Božimu působení a k zhodnocení svých životních postojů a skutků.

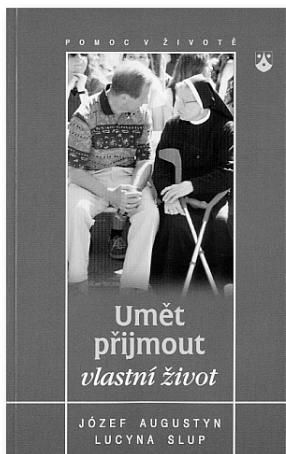
*Karmelitánské nakladatelství, brož.,
125x200 mm, 72 stran, 59 Kč*

Józef Augustyn, Lucyna Slup: UMĚNÍ PŘIJMOUT VLASTNÍ ŽIVOT

Autoři se v této knize zabývají problémem přijetí vlastního života. Zvláštní pozornost přitom věnují zraněním, se kterými se člověk jen stěží smíruje. O přijetí života jako takového pak hovoří především ve vztahu k dárci veškerého života – k Bohu.

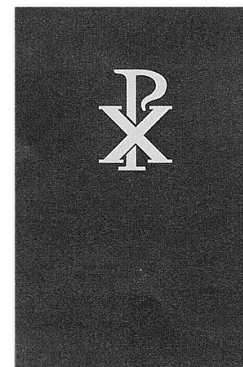
*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 125x200 mm,
64 stran, 61 Kč*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

Obnovené vydání denní modlitby církve. Již k dostání u naší zásilkové služby a v našich prodejnách.

*Karmelitánské nakladatelství,
pevné desky, váz., 1890 stran, 590 Kč*

**Pláceno převodem
706 035**

Novinové vylatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYKIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.